

Gergely István Arnold: Őszikék egy napja

A dermesztő tél, minden sáros, lucskos hazájába, Északra separték a friss, gyors tavaszi szelek. A hófoltokat gyorsan itták a langyos, szomjas gyalogutak felsóhajtottak a boldog élet üde elindulásától és rügyet fakasztottak az erő fái, bokrai visszatértek már a vándormadarak, boldog csiviteléssel rendezik rendületlen szorgalommal a télen megsérült ősi fészket.

A folyók mindenféle hordalékot, szemetet uszadék fát szállítanak lelkes csobogással vízgyűjtők felé. azúrkék égen fehér felhőpamacsok szállnak déli szellők szárnyán, a hideg észak birodalma felé. de ilyen fényes időben milyen langyosak ezek a tavasz szelei! A nap millió sugárral küldi az életet adó meleget, zöldbe borulnak a virágtól a pompázó rétek, az ember elvetette mag életre kel, és növekedni kezd! És milyen szintben pompáznak a gyümölcsfák, ágaik között vidáman zurboló méhcsaládok szorgoskodnak fáradatlanul!

Így szorgoskodnak az Őszikék gondozási központ lelkes és mindig tevékeny lakói is. 70-80 évesek a hölgyek, de fáradtságot nem ismerve ragadnak ásót, kapát. Van, aki a palántákat hozza, kis füles vesszős kosárban, de előbb a tavaszi már porhanyós talaj előkészítő fontos munkájához látnak, nagy kedvel és még nagyobb igyekezettel. A férfiak a tavalyi rózsabokrokat metszik nagy szakértelemmel, hiába a régi tudás a föld mérhetetlen szeretete kiapadatlanság őseiktől örökölt vérükben van.

A nagy járvány bezártsága után üdítően hat még egy kis munka is, maszk nélkül együtt lenni a többiekkel örülni egymásnak. Másként sugározza hőjét még nap is. István kedvére etetheti a macska gyülekezetét, boldogan dorombolnak, simulnak lábai között, mert tudják, hogy közeledik az életet adó étel. Minden nap most már visz egy kis ételmaradékot, miegymást!

Milyen más most a világ, ilyen felszabadultan! Zsuzsa baráti köre kikapával látnak neki a tujákat fenyegető gaz irtásának. Szorgos méhek családjához hasonlítanak ezek a verőfényes délelőttön. Jó érés ez a kis munka végzés nagyon! Talán az a legjobb benne, hogy eltudják végezni egynéhány évesen. Mert akarattal és nagy elszántsággal mindez lenyűgöző.

Hajni látja csapata arcán a gyöngyöző izzadság cseppeket, máris jön, mint felmentő sereg egyik kezén, tálcán műanyag poharak tucatjait egyensúlyozza, a másikon egy jókora kancsó tele limonádéval. - Na, végre! Otthon már kettőt ittam volna! – rikkant fel József. De nem ám limonádét! – replikáz Sándor.

Hiába, itt most ebben a melegben, munkától fáradtan mindenki abstinens kell, hogy legyen. Katika kér még egy pohár üdítőt, Hajnalka tölt akár három pohárral is. Mosolya most is finom és szívből jövő. A kerekesszékesek tábora a beton udvaron gurul fel-le kéretlenül is tanácsokat osztogatva a gereblyés hajlóknak. Itt is érvényesül, aki nem tudja csinálni, az irányít!

Ica is ott jár le fel, de nem dolgozik,- soha nem is dolgozott-nem is szól bele legalább-, de néha értetlenül motyog valamit, nagyon nem lehet valamivel megelégedve mert néha nagyokat csap a levegőbe. Aztán újabb összefüggéstelen motyogás következik. A lakóépület folyosón állandó szórakozása az értelmetlen fel-alá sétálás, kiérdemelve ezzel a lakótársaktól kapott új becenevét: Ő most „BOLYGÓ HOLLANDI” névre hallgat! Egyékként eddig István adta nevét viselte: „SZÉP ASSZONY”!

Hajni éles tapsa hallatszik, és finom mosolya villan szép arcából: - Munka állj! –és a kerekesszékesek állnak be elsőként az ebédre várók sorába. Milyen szimbolikusan életszerű pillanat ez is! A gondozók Era, Anikó, Mónika, Marcsika (mindenek előtt az aranyzóke Marcsika... oh!)

- már segítik is fel Őket az enyhe emelkedőjű rámpán az étterembe. Mónika erős szálú, illatos fekete haján szikrákat szór a tavaszi nap! Jól végzett ebéd után jól esik lustálkodni a csendes pihenő két órája alatt a kiszellőztetett, nem égiben újrafestett szobákban. Van, aki lefekvés után bekapcsolja a televíóját, illedelmesen lehalkítja és két percen belül vidáman horkol... Ez persze nem a műsor kritikája akar lenni..! Csak úgy! Arnold nem csendes pihenőzik. Ő tizenegy éves clerosis multiplex gyógyíthatatlan betegség után került az otthonba, azóta sokat olvas és írni próbál. Igaz, hogy egyre nehezebben, fokozatosan romló kézírással, egyre olvashatatlanabbul, de mint vallja: „nem adjuk meg magunkat soha!

A társalgóban forgószékként ront be Hajnika hat éves fürgén eleven kislány Noémi. Haja csillogó szénfeketén lobog lófarokba fogva, szép arcán szempillái, mint két fekete seprű, akkorák. Arnoldhoz szalad, akit tavaly ősszel barátjának-így mondta nagy komolyan-fogadott azóta véd és dacsövetségben vannak. Mit csinálsz?- kérdezi komolyan izgatottsággal hangjában .- Olvasok és...- Mit olvasol?- vág Arnold szavába a kis tűzről pattant leánya. Arnold a „De Ira” című könyvet olvassa, az oldalak bal fele magyarul a másik fele latinul. Ilyen dolgokért tartják kissé különcknek, de őt ez nem zavarja. De ezt mondani a kis szépségnek? De Ira? Ugyan már, amikor van izgalmasabb írás is! – „okos kismalac kalandját”- válaszolja

.- Tudod, amiben a „forró vizet a kopaszra!” is van. Noémi gyorsan ismét közbevág: Na persze! De a válasz legalább magabiztos. Noémi váratlanul kedvesen megöleli Arnoldot, akit váratlanul ér a kislány reakciója. Finom, okos szóval kell ezt érthetően elmagyarázni a kislánynak. – Ha egy idegen bácsi azt kéri tőled, hogy öleld meg, tudod, mit kell tenned? – Mit? – kérdezi Noémi. Okos kis szemé csillog, mint a szén. Beszaladsz anyukádhoz és elmondod, neki mit akar az idegen bácsi. - És?- kérdezi ártatlanul a kislány. – Anyukád, mint sebzett tigris kiont és kézilabdázástól szépen edzett lábával olyant rúg a bácsi lába közé, hogy még...a nadrágját is eltalálja! Így kell ezt! Szépen és határozottan szétrúgni, ha muszáj!

Rajzolnak még kis ideig, ki is színezik, váratlanul Noémi azt mondja a ceruzát lecsapva: - Pihenek!- Kétszer körberohanja a társalgót, visszaérve Arihoz nagyot szusszanva nyúl a piros szín ceruza után és dolgoznak tovább a szép rajzon. – Kipihented magad? Kérdezi Arnold és arra a messze elzuhant időre gondol, amikor még Ő is két kört futva pihente ki magát...

Jaj szegény anyukája!- mormolja Arnold, persze csak félhangosan- otthon biztosan állandóan szemmel kell tartani ezt a kis aranyos ördögfiókat! Olyan ez a kislány, mint két kibiztosított kézigránát! DE JÓ HOGY ILYEN! Arnold két unokájára gondol elmélkedve: Ők is hasonló temperamentumosak. De jó ez így! Nem elveszett gyerekek. Noémi, ha megjelenik, azonnal Ők jutnak eszembe Léna és Zorka, a két lány betyár!

Noémi egy igazi virtuális hangszerész, úgy kezeli a mobiltelefont! Arnold csak kütyünek hívja, mert már kívül esik az ő világán, más generáció már, de jól van ez így!

Halad a nap a maga útján, múlik a sugaras délután. A gondozók Marcsika és Andi vezetésével, a csendes pihenőből ébredezőket kísérik a társalgóba, kötetlen beszélgetés kezdődik, hangos zsvaj veri fel a társalgó eddigi álmos csendjét. Izgalmas, mindenki igényét kielégítő igaz történet alapú vagy légből kapott pletykák gazdát cserélnek a szörnyülködő vagy vidáman felnevető hallgatóság körében. Szürkül már a délután!

A vacsora általános elégedettség mellett, halk beszélgetés közben ér véget. Hálósobáikban térnek az otthon lakói. Öregesen, lassan elvackolódnak, nyugovóra térnek. Halk szárnyán közeledik észrevétlenül a sötét este. Még a csend is fekete ágyában pihen. Az ég alja a Sió

kanyartól le a Pósa tóig egy nagy vörös lobbanás! Régi öregek mondták ilyenkor az égre nézve: „Nagy szél lesz holnap!” Az ég alján a vörös csík szürkére, majd feketére vált. Uralmat átveszi az éjszaka. A hold kerek tányérja sárgán veri vissza naptól kapott fényét, körülötte milliárd idő messzeségnél is messzebről gyémánt szemekkel hidegen ragyognak a csillagok. Az Őszikék lakói is alszanak. Az idő barázdálta arcok kisimulnak, lecsukódott szemhéjuk mögött puhán indul el a mindent szépnek, jónak álmodó álom.

(Simontornyai Őszikék Szociális Szolgáltató Központ)